

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **JUDr. M. B.**, *zastúpeného advokátom JUDr. D. O.*, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát**, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. KRP-P-14/DI-BCP-2008-T zo dňa 5. februára 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 29/2008-32 zo dňa 19. augusta 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 29/2008-32 zo dňa 19. augusta 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 2 S 29/08-32 zo dňa 19. augusta 2009 zamietol žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Žalobca

sa žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-14/DI-BCP-2008-T zo dňa 5. februára 2008, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV č. ORP-P-1271/IV-DI-BCP-2007 zo dňa 26. novembra 2007, ktorým mu bola podľa ustanovenia § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon o priestupkoch“) uložená pokuta vo výške 4 000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 2 mesiacov za spáchanie priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. i) a k) zákona o priestupkoch, ktorého sa žalobca dopustil tým, že dňa 17. septembra 2007 v čase o 11.20 hod. viedol v B. po V. N. osobné motorové vozidlo zn. Peugeot 806, EČ X., kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou polície, pričom počas kontroly nepredložil osvedčenie o evidencii a zároveň bolo kontrolou zistené, že vozidlo nebolo podrobené technickej a emisnej kontrole, a tiež že na vozidle (ktoré je typu N1) boli vykonané nepovolené úpravy (bola odstránená deliaca mriežka oddeľujúca priestor pre pasažierov od nákladného priestoru). Uvedeným konaním žalobca porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o premávke na pozemných komunikáciách“) v spojení s § 2 písm. p) vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 578/2006 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o niektorých ustanoveniach zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 578/2006 Z. z.“).

Krajský súd v Bratislave sa stotožnil so závermi žalovaného, uvádzajúc, že pri kontrole vozidla je nevyhnutné, aby bol predložený originál osvedčenia o evidencii, ktorý nie je možné nahradiť notársky overenou fotokópiou osvedčenia o evidencii, z ktorej nie je možné zistiť originalitu osvedčenia o evidencii v zmysle kritérií stanovených v § 2 ods. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 614/2006 Z.z. o osvedčení o evidencii

a technickom osvedčení vozidla (ďalej len „vyhláška č. 614/2006 Z. z.“), ako aj ďalšie skutočnosti, t.j. či sú údaje o osvedčení aktuálne (či nedošlo k zmene majiteľa alebo technického stavu daného vozidla).

Pokiaľ išlo o okolnosti týkajúce sa chýbajúcej technickej a emisnej kontroly vozidla, krajský súd vyhodnotil námietku žalobcu ako účelovú, nakoľko zistil, že oprava vozidla bola vykonaná v servise so sídlom na D. ceste, vozidlo bolo kontrolované policajnou hliadkou na V. N. a samotná technická kontrola bola vykonaná až nasledujúci deň, 18.09.2007, na stanici technickej kontroly so sídlom na P. Krajský súd dospel k záveru, že smer pohybu vozidla a jeho následná kontrola na V. N. bola vykonaná v inej časti mesta B. ako sa nachádza stanica technickej kontroly, na ktorú mal žalobca podľa jeho tvrdenia so svojim vozidlom smerovať.

Ohľadne vykonania nepovolených úprav na vozidle žalobcu odstránením deliacej mriežky, krajský súd poukázal na rozpor v tvrdeniach žalobcu, keď v správnom konaní uviedol, že si nevšimol, že má demontovanú mriežku, nevie sa k tomu vyjadriť a ani tomu nerozumie, a následne v žalobe tvrdil, že demontáž mriežky bola nevyhnutná v dôsledku predchádzajúcej dopravnej nehody, kedy nebolo možné bez použitia násilia otvoriť zadné dvere a bez demontáže mriežky sa do batožinového priestoru dostať. Toto tvrdenie je podľa krajského súdu nelogické najmä v tom, že žalobca bol kontrolovaný hliadkou PZ dňa 17.09.2007 po ceste zo servisu, kde mu mali byť odstránené závady na motorovom vozidle, z čoho vyplýva, že mali byť odstránené poruchy, ktoré bránili prístupu do batožinového priestoru štandardným spôsobom. Vzhľadom na uvedené nebol dôvod nenamontovať predpismi požadovanú deliacu mriežku.

K formálnemu nedostatku správneho rozhodnutia ohľadne toho, že v prvostupňovom rozhodnutí nebol žalobca dostatočne identifikovaný, krajský súd poznamenal, že označenie žalobcu v prvostupňovom rozhodnutí malo byť doplnené o výraznejší identifikačný údaj, ako napríklad miesto narodenia a miesto bydliska, avšak tento

nedostatok prvostupňového rozhodnutia dostatočne zhojil druhostupňový správny orgán, ktorý vo veci právoplatne rozhodol, pričom dostatočne označil osobu, ktorá priestupok spáchala. Preto žalobca nebol nijakým spôsobom poškodený na svojich právach.

Podľa krajského súdu žalovaný v napadnutom rozhodnutí okrem iného dostatočne odôvodnil aj povahu a primeranosť uložených sankcií.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, eventuálne navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca má za to, že súd vec nesprávne právne posúdil a dospel k záveru, ktorý je v rozpore so zákonom. Rozsudok krajského súdu napadol z dôvodov uvedených v samotnej žalobe, pričom tieto doplnil o nasledovné.

Žalobca zotrváva na svojom stanovisku, že notársky osvedčená fotokópia osvedčenia o evidencii motorového vozidla je platným dokladom a je možné sa ňou preukazovať i vo vzťahu k polícii pri cestnej kontrole. Výklad správneho orgánu i prvostupňového súdu je podľa názoru žalobcu v rozpore so zákonom a nemá oporu v žiadnom všeobecne záväznom právnom predpise Slovenskej republiky.

Z ustanovenia § 2 ods. 1 vyhlášky č. 614/2006 Z. z. nemožno vyvodiť záver, že nie je možné vyhotoviť fotokópiu takejto verejnej listiny a túto fotokópiu používať v úradnom styku.

Jednak vyhláškou ako podzákonnou právnou normou nemožno subjektom právnych vzťahov zakladať práva a ukladať povinnosti a jednak žiadne ustanovenie,

či už zákona o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov Slovenskej republiky, nezakazuje vyhotovovať a používať riadne osvedčenú kópiu osvedčenia o evidencii motorového vozidla. Práve naopak, ide o jediný spôsob, ako sa okrem predloženia originálu riadne preukázať platným osvedčením o evidencii. V prípade vyhotovenia notársky osvedčenej fotokópie akejkoľvek listiny (verejnej či súkromnej) totiž ide, rovnako ako v prípade originálu, o listinu rovnakej právnej sily. Platí tu zásada, že listina sa považuje za pravú, pokiaľ sa nepreukáže opak. V danom prípade nebolo žalobcovi preukázané, že by listinu falšoval, pozmeňoval, alebo že by údaje v nej nezodpovedali skutočnému stavu veci v deň vykonania kontroly alebo kedykoľvek predtým či potom.

Z dôvodu, že notár osvedčil súlad fotokópie s originálom, žalobca nesúhlasí s tvrdením, že predložením fotokópie osvedčenia o evidencii nie je možné zistiť jeho originalitu. Taktiež nesúhlasí s tvrdením, že z fotokópie osvedčenia o evidencii nie je možné zistiť ani ďalšie skutočnosti, a to či sú údaje v osvedčení aktuálne. Polícia i pri bežnej cestnej kontrole disponuje v dnešnej dobe dostatočnými technickými prostriedkami, ktorými si môže hneď na mieste samom overiť aktuálnosť údajov o každom motorovom vozidle.

V súvislosti so záverom krajského súdu, že námietka žalobcu ohľadom zámeru vykonať technickú a emisnú kontrolu je účelová, žalobca poukázal na skutočnosť, že nikdy neuvádzal, že dňa 17.09.2007 smeroval na vykonanie emisnej a technickej kontroly na stanicu STK na P. Pri policajnej kontrole 17.09.2007 o 11.20 hod. na V. N. mu boli z vozidla odňaté tabuľky s evidenčným číslom vozidla, z čoho logicky vyplýva, že v uvedený deň už žalobca nemohol vykonať technickú a emisnú kontrolu. Žalobca preto po uskutočnení policajnej kontroly už ďalej nepokračoval v jazde v smere na technickú a emisnú kontrolu, ale sa vrátil domov. Technickú a emisnú kontrolu absolvoval až po získaní tabuliek s evidenčným číslom vozidla

nasledujúci deň a urobil tak na mieste najbližšom k miestu, kde zaparkoval svoje vozidlo, t.j. v areáli Slovenskej akadémie vied na P.

Súd si nezabezpečil žiadne ďalšie dôkazy (napr. výpoveď pracovníka autoservisu, v ktorom bola vykonaná oprava; zistenie, na ktorú stanicu technickej kontroly žalobca smeroval a či nemal vozidlo na uvedený čas na niektorej STK aj objednané), ktoré by odôvodňovali jeho záver, že ide len o účelovú námietku žalobcu. Zároveň sa nijako nevysporiadal s logickou skutočnosťou, že ak žalobcovi boli odňaté tabuľky s číslom vozidla, nemohol už v ten deň vykonať emisnú a technickú kontrolu.

K chýbajúcej deliacej mriežke vo vozidle žalobca uviedol, že o dôvodoch, pre ktoré nebola vo vozidle umiestnená deliaca mriežka, sa dozvedel až následne a tieto uviedol vo svojom odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu a v žalobe samotnej. Nejednalo sa o nedovolenú úpravu vozidla typu N1, ale len o dočasnú demontáž za účelom vykonania opravy vozidla.

Žalobca rovnako ako v žalobe poukázal na skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie trpí okrem vyššie uvedených vád i základným formálnym nedostatkom. V rozhodnutí totiž nie je osoba priestupcu identifikovaná dostatočne na to, aby nemohla byť zameniteľná s inou osobou. Žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí o odvolaní touto námietkou žalobcu vôbec nezaoberal. Zároveň aj v rozhodnutí o odvolaní (vo výroku i v odôvodnení) stále uvádza len slová "JUDr. M. B.", a teda osobu páchatel'a neidentifikuje v súlade so zákonom tak, ako to uvádza súd v odôvodnení rozsudku.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný vo svojom písomnom podaní zo dňa 11. novembra 2009, pričom sa plne stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu. K námietkam žalobcu uviedol, že aj napriek tomu, že žiaden zo všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich problematiku použitia osvedčenia

o evidencii vozidla výslovne nezakazuje v úradnom styku použiť overenú kópiu tejto verejnej listiny, nie je prípustné, aby overená kópia osvedčenia o evidencii vozidla bola plnohodnotným dokladom nahradzujúcim originál osvedčenia o evidencii v prípade, v ktorých len originál tejto verejnej listiny zakladá vznik určitých právnych skutočností. Originalita osvedčenia o evidencii vozidla sa skúma vždy pri kontrole vozidiel v cestnej premávke, pri výkone zmeny vlastníckych práv k vozidlu, pri zmene držby vozidla. Osvedčenie o evidencii vozidla je verejnou listinou, ktorá z dôvodov uvedených v § 67 zákona o premávke na pozemných komunikáciách mohla byť vodičovi zadržaná. Pokiaľ zákon umožňuje zadržať osvedčenie o evidencii vozidla, má na mysli jeho originál v takej podobe a vyhotovení s ochrannými prvkami ako je to upravené v § 23 zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách“) a vo vyhláske č. 614/2004 Z. z.

K námietkam žalobcu, že nemohol absolvovať technickú a emisnú kontrolu svojho motorového vozidla v zákonom určenej lehote z dôvodu, že jeho vozidlo bolo po dopravnej nehode v oprave v servise a pri ceste zo servisu, dňa 17.9.2007, mu boli pri kontrole hliadkou PZ zadržané tabuľky s evidenčným číslom od vozidla, a z toho dôvodu technickú a emisnú kontrolu bol nútený vykonať až po vrátení zadržaných tabuliek v nasledujúci deň t.j. 18.9.2007, žalovaný uviedol, že povinnosť pravidelne vozidlo podrobovať technickej a emisnej kontrole vyplýva zo zákona o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách, pričom lehoty na vykonanie technickej a emisnej kontroly vozidiel určuje vyhláska č. 578/2006 Z. z. V zmysle predmetnej právnej úpravy technická a emisná kontrola vozidla kategórie N1 sa vykonáva v lehote štyroch rokov od jeho prvého prihlásenia do evidencie vozidiel a potom periodicky v dvojročných lehotách. Vozidlo, ktorým žalobca jazdil bolo prvý krát prihlásené do evidencie dňa 26.3.2001 a technickej a emisnej kontrole malo byť pristavené do 26.3.2007. Zo spisového materiálu vzťahujúceho sa k priestupku

je bez pochybností zrejmé, že predmetné vozidlo takmer 6 mesiacov po uplynutí lehoty (ani dňa 17.9.2007) nemalo platnú technickú a emisnú kontrolu.

Z odpisu evidenčnej karty vozidla je nespochybniteľné, že sa jedná o vozidlo kategórie N1, u ktorého zákon požaduje, aby miesta na sedenie boli od batožinového priestoru oddelené deliacou mriežkou. Vozidlo, ktorým žalobca jazdil v premávke, nemalo túto deliacu mriežku osadenú, pričom pre spáchanie priestupku nie je rozhodujúce, či prevádzkovateľ vozidla si túto skutočnosť všimol, či o nej vedel alebo nevedel, pretože pre spáchanie priestupku postačuje aj zavinenie z nedbanlivosti.

Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.z. 2S 29/08-32 zo dňa 19. augusta 2009 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok (§ 212 Občianskeho súdneho poriadku) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že žalobca dňa 17. septembra 2007 v čase o 11.20 hod. viedol v meste B. po V. N. osobné motorové vozidlo zn. Peugeot 806, EČ X., bol zastavený a kontrolovaný hliadkou polície, pričom počas kontroly predložil notársky overenú fotokópiu osvedčenia o evidencii vozidla. Kontrolou bolo zároveň zistené, že vozidlo nebolo podrobené technickej a emisnej kontrole a tiež, že na vozidle (ktoré je typu N1) boli vykonané nepovolené úpravy (bola odstránená deliaca mriežka oddeľujúca priestor pre pasažierov od nákladného priestoru).

Týmto konaním žalobca podľa žalovaného porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) a b) zákona o premávke na pozemných komunikáciách v spojení s § 2

písm. p) vyhlášky č. 578/2006 Z. z. a dopustil sa tým priestupku podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. i) a písm. k) zákona o priestupkoch, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 4 000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu dvoch mesiacov.

Podľa § 22 ods. 1 písm. i) zákona o priestupkoch priestupku sa dopustí ten, kto vedie vozidlo vyradené z cestnej premávky alebo vozidlo vyradené z evidencie vozidiel, alebo vozidlo, ktoré nie je opatrené evidenčným číslom, ak tejto povinnosti podlieha, alebo vozidlo, ktoré nespĺňa podmienky na používanie v cestnej premávke.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch priestupku sa dopustí ten, kto iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a) až h), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

(toto ustanovenie odkazuje na zákon o premávke na pozemných komunikáciách)

Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o premávke na pozemných komunikáciách vodič je povinný mať pri sebe doklady na vedenie a premávku vozidla predpísané týmto zákonom alebo osobitnými predpismi.

(toto ustanovenie odkazuje napríklad na zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 168/1996 Z.z. o cestnej doprave, zákon č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov.)

Podľa § 23 ods. 1 zákona o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách osvedčenie o evidencii je doklad označený sériou a evidenčným číslom, ktorým sa preukazuje zhodnosť vozidla s typovým schválením vozidla alebo typovým schválením ES vozidla, alebo uznaním typového schválenia ES vozidla, alebo jednotlivým schválením vozidla vydávaný vozidlám, ktoré podliehajú prihláseniu do evidencie vozidiel. Osvedčenie o evidencii je verejná listina.

Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky č. 614/2006 Z. z. osvedčenie o evidencii a technické osvedčenie vozidla sú vyhotovené v tvare formátu A4 a vytlačené na špeciálnom papieri s ochranou proti falšovaniu použitím aspoň dvoch techník z týchto techník: grafika, vodotlač, fluoreskujúce vlákna alebo fluoreskujúca tlač; tieto techniky možno doplniť ďalšími vhodnými bezpečnostnými znakmi.

Podľa § 23 ods. 7 zákona o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách vodič vozidla je povinný mať osvedčenie o evidencii alebo technické osvedčenie vozidla pri vedení vozidla vždy pri sebe.

Najvyšší súd zhodne s názorom žalovaného ako aj s právnym záverom krajského súdu nemôže priznať úspech námietke žalobcu, že notársky overená fotokópia osvedčenia o evidencii motorového vozidla je platným dokladom a je možné sa ňou preukazovať i vo vzťahu k polícii pri cestnej kontrole. Podľa žalobcu žiadne ustanovenie všeobecne záväzných právnych predpisov nezakazuje vyhotovovať a používať riadne overenú kópiu osvedčenia o evidencii motorového vozidla.

K uvedenému tvrdeniu žalobcu najvyšší súd uvádza, že aj keď zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis výslovne nezakazuje predložiť pri kontrole príslušníkom PZ overenú kópiu osvedčenia o evidencii, z dikcie a účelu zákona vyplýva, že ak § 23 ods. 7 zákona o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách ustanovuje pre vodiča vozidla povinnosť mať pri vedení vozidla pri sebe osvedčenie o evidencii, má na mysli originál tohto osvedčenia vydaný oprávnenou osobou. Ak je policajt v taxatívne uvedených prípadoch zo zákona oprávnený zadržať osvedčenie o evidencii, takéto opatrenie by nemalo význam, ak by sa vodič mohol naďalej preukazovať jeho overenou fotokópiou.

Osvedčenie o evidencii je verejnou listinou, ktorej vydanie a vyhotovenie podlieha prísnyim kritériám uvedeným v zákone o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách, ako aj vo vykonávacom predpise (vyhláška č. 614/2006 Z.z.). Osvedčenie sú oprávnené vydať len zákonom ustanovené subjekty a jeho vyhotovenie musí mať ochranné prvky zabraňujúce jeho falšovaniu. Zvýšené nároky/kritériá na vydanie tejto verejnej listiny majú zabrániť jej zneužitiu. Vyhotovením overenej fotokópie by bola preukaznosť a hodnovernosť tejto verejnej listiny značne oslabená.

Osvedčenie je verejnou listinou, v ktorej sa zaznamenávajú údaje ustanovené všeobecne záväzným právnym predpisom a ich zmeny. Nemožno preto pripustiť názor, že overená kópia osvedčenia o evidencii je verejnou listinou v plnej miere nahradzujúcou toto osvedčenie, pretože takáto overená kópia nemôže preukazovať aktuálnosť a originalitu v nej uvedených údajov.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o premávke na pozemných komunikáciách vodič je povinný použiť na jazdu len také vozidlo, ktoré vrátane nákladu spĺňa ustanovené podmienky.

Podľa § 2 písm. p) vyhlášky č. 578/2006 Z. z. vozidlo sa považuje za technicky nespôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách, ak je poškodený alebo deformovaný podvozok, rám alebo karoséria alebo na vozidle boli vykonané nepovolené úpravy, alebo zabudovaný neschválený komponent alebo samostatná technická jednotka.

Nepovolenou úpravou je aj chýbajúca deliaca mriežka, ktorá na vozidle kategórie N1 má oddeľovať miesta na sedenie od batožinového priestoru. Nie je podstatná argumentácia žalobcu, že mriežka bola demontovaná v dôsledku opravy vozidla v autoservise. Na spáchanie uvedeného priestupku zákon nevyžaduje úmyselné zavinenie a bolo len na žalobcovi, aby si chýbajúcu deliacu mriežku

pred jazdou všimol a použil na jazdu len také vozidlo, ktoré spĺňa ustanovené podmienky.

Podľa § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky.

Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

K námietke, že žalobca nikdy neuvádzal, že dňa 17.09.2007 smeroval na vykonanie emisnej a technickej kontroly na stanicu technickej kontroly na P. a bolo úlohou súdu zabezpečiť dôkazy ozrejmujuce, na ktorú stanicu technickej kontroly žalobca smeroval a či nemal vozidlo na uvedený čas na niektorej stanici technickej kontroly aj objednané, najvyšší súd uvádza, že bolo právom ale aj zákonnou povinnosťou žalobcu navrhnúť vykonanie dôkazu na svoju obranu, ak mu taký dôkaz bol známy. Ak žalobca naozaj mal objednané vozidlo na niektorej zo staníc technickej kontroly, nič mu nebránilo, aby túto skutočnosť uviedol už v konaní pred správnym orgánom, nakoľko vedomosť o takomto dôkaze musela byť žalobcovi v tom čase známa. Žalobca však ani v konaní pred správnym orgánom, ani v súdnom preskúmovacom konaní sa o tejto skutočnosti vôbec nezmienil a neprodukoval žiadne dôkazy. Aj v odvolaní namieta len skutočnosť, že krajský súd nevykonával dokazovanie tejto skutočnosti, ale neuvádza na svoju obranu žiadne dôkazy ani tvrdenie.

Podľa § 77 zákona o priestupkoch výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku

sankcie, prípadne rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie (§ 11 ods. 3), o započítaní času do času zákazu činnosti (§ 14 ods. 2), o uložení ochranného opatrenia (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 ods. 2) a o trovách konania (§ 79 ods. 1).

Podľa § 47 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov v písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko fyzickej osoby a názov právnickej osoby. Rozhodnutie musí mať úradnú pečiatku a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť ďalšie náležitosti rozhodnutia.

K námietke žalobcu, že prvostupňové rozhodnutie trpí základným formálnym nedostatkom, keďže v ňom nie je osoba priestupcu dostatočne identifikovaná, najvyšší súd uvádza, že nejde o nedostatok, ktorý by spôsobil nezákonnosť rozhodnutia. Je pravdou, že osoba žalobcu je vo výroku prvostupňového rozhodnutia označená len titulom, menom a priezviskom, avšak táto skutočnosť nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia ani z dôvodu nenaplnenia zákonných požiadaviek na výrok rozhodnutia, ani z dôvodu, že by malo dôjsť k zámene osoby priestupcu. Najvyšší súd uvádza, že na konci rozhodnutia, kde správny orgán uvádza, komu sa rozhodnutie doručuje, je ako účastník konania uvedený žalobca, s jeho menom, priezviskom, dátumom narodenia a bydliskom. Takto bol žalobca identifikovaný aj v celom správnom konaní, a to v správe o výsledku objasňovania priestupku, v zápisnici z pojednávania, ako aj v druhostupňovom rozhodnutí.

Na záver ešte najvyšší súd poznamenáva (hoci o takýto prípad v konaní nejde), že ustanovenie § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov dáva správnomu orgánu možnosť chyby v písaní, v počtoch a iné zrejmé nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia kedykoľvek opraviť bez ohľadu na právoplatnosť rozhodnutia.

V správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Vychádzajúc z pripojeného administratívneho spisu dospel odvolací súd k záveru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe a v odvolaní nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne nevysporiadal. Tieto námietky preto nemohli obstať ani v súdnom prvostupňovom konaní a ani v súdnom druhostupňovom odvolacom konaní.

Žalobca v odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol vysporiadal a ktorými by bol preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie jeho subjektívnych práv, alebo preukázal, že správne orgány svojím postupom porušili základné zásady správneho konania a konania o priestupkoch a žeby pri hodnotení dôkazov porušili ustanovenie § 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Na základe vyššie uvedeného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené. Preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným i v odôvodnení napadnutého rozsudku, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 29/08-32 zo dňa 19. augusta 2009 ako vecne správny potvrdil (§ 219 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods.1 a § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 20. októbra 2010

JUDr. Elena Kováčová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová